

У Луцьку немає переповненості груп у дитсадках

Перший заступник Луцького міського голови Святослав Кравчук під час оперативної наради зауважив, що була поширена інформація про переповненість груп у дошкільних навчальних закладах. Але це — неправда. За його інформацією, у літній період у Луцьку працює шість садочків у різних мікрорайонах міста. У цих садочках передбачено 50 груп на 2110 дітей. З них: 16 — ясельних та 34 — дошкільних груп. Станом на 7 липня цього року ДНЗ відвідує 1051 дитина, що становить 50 відсотків від запланованого.

Заборона продажу спиртного після 22-ї год дала позитивний ефект

Міський голова Луцька відзначив позитивний ефект рішення щодо обмеження продажу спиртного у місті після 22 години. Після його введення в дію значно зменшилася кількість скарг на порушення громадського спокою нічної пори. Микола Романюк доручив своєму заступникові Тарасу Яковлеву врегулювати це питання і на околицях міста, підготувати відповідні листи до голів сільських рад та районних адміністрацій.

13

Відомості.інфо
№26 (718)

10 – 16 липня 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Де на Волині відпочивають діти

Крим у нас відібрали, на Сході небезпечно. Поніжитись на пляжі біля «великої» води тепер можна лише в Одесі або за кордоном. Але ще лишаються у нас Шацькі озера і рідний волинянам Світязь. У рамках виїзного засідання Координаційної ради з питань місцевого самоврядування голови районних рад на чолі з головою облради Валентином Вітром перевірили готовність численних дитячих таборів та санаторіїв приймати відпочиваючих.

Треба сказати, Волинь добре підготувалась до літнього сезону — табори подбали не лише про те, щоб діти добре їли та спали, а й про їх дозвілля на час несприятливих погодних умов, які у нашому кліматі цілком можливі, безпеку та розвиток. Так, першим табором, який разом з чиновниками відвідали журналісти, став оздоровчий заклад «Світязь» у селі Пульмо. Він підпорядкований Володимир-Волинській спеціалізованій інтернату I-III ступенів. За словами директора, депутата облради Валентина Вірковського, за одну зміну заклад може комфортно прийняти 120 дітей, проте зважаючи, що, можливо, доведеться приймати дітей зі

Сходу та Півдня, готувались до 160-170 дітей за зміну. Поки що східняків у таборі немає. Табір приймає 4 зміни дітей, відтак близько 650 осіб встигає оздоровитись за сезон. Доба перебування у таборі — 130 грн, зміна стандартно — 21 день. У цьому таборі вони облаштовуються тематично — для занять з дітьми запрошують різних спортсменів, цікавих людей. Зміна, на яку ми потрапили, наприклад, була присвячена англійській мові. У кімнатах дітей висять плакати англійською, записки, щодня проводяться заняття, які проходять в ігровій формі. Добудований другий поверх у санаторії — ігровий. Там є все для того, щоб зайняти дітей у дощ. Серед мінівусів — порівняно далеко (приблизно за 1 кілометр) розташоване озеро. Тому менших дітей підвозить автобус, який знаходиться на балансі закладу.

Побічно оглянули також новий заклад — центр відпочинку релігійної місії «Карітас-Спес» Луцької дієцезії римо-католицької церкви. Кілька років заклад діяв без приміщення — добровільці з Німеччини подарували великі палатки з підлогою всередині. Була коротка перерва, коли будували нові корпуси, і це

перший рік, коли заклад вже з приміщенням приймає дітей. Цього року за зміну мають змогу оздоровитись 50-60 дітей. З дітьми займаються монахині сестри-гоноратки. Цього року в таборі оздоровлюватимуться діти з Житомира, Рівненщини, Луцька. Ми могли поспілкуватись з відпочиваючими з Києва — саме зі столиці була остання зміна. Діти говорять, що найбільше їм подобається разом молитись у таборі.

Наступна зупинка — табір «Супутник» на березі Світязя, який є власністю обласної організації профспілки працівників освіти та науки. Зустрічали нас короваєм та піснями — діти підготувались до приїзду гостей, кожен заїгн готував справжнє дійство, змагаючись, хто стане кращим. За зміну у «Супутнику» встигає оздоровитись 240 дітей, а вартість путівки — 140 грн на добу. У цьому санаторії також оздоровлюються більшість (66) дітей, постраждалих у масових акціях протесту. Ще 20 відпочивають у санаторії «Згорани». Серед мінівусів «Супутника» — дуже маленькі кімнати, серед плюсів — до озера — рукою подати та насичена цікава програма заходів. Діти розучують з вихователями піс-

ні, танці, роблять на території табору ландшафтні композиції з шишок, спілкуються.

Останній відвіданий нами санаторій — «Лісова пісня». Він орієнтований вже більше на сімейний відпочинок, ніж на суто дитячий. Як і «Супутник», розташований на самому березі, але вже Пісочного. Доба перебування у закладі коштуватиме близько 300 грн на добу, включаючи лікування, харчування і проживання. Головне тут — не так відпочинок, як оздоровлення, і цьому сприяє тиша навколо закладу. Як стверджує керівництво санаторію, особливо успішно у «Лісовій пісні» лікують псоріаз. Хоча, це й невеличкова хвороба, за курс лікування вдається майже повністю позбавитись від висипів на шкірі на деякий час. Також, у санаторії добре проходить реабілітація після серцево-судинних хвороб та нервових перенапружень.

Як бачимо, на Волині є де і відпочити, і оздоровитись. Всі санаторії, які ми оглянули, у хорошому стані і готові приймати відпочиваючих.

Людмила ПАНАСЮК

Магістри університету імені Лесі Українки отримали дипломи

У вівторок у Східноєвропейському національному університеті імені Лесі Українки відбулося урочисте вручення дипломів освітньо-кваліфікаційного рівня «магістр». В урочистостях взяли участь професорсько-викладацький колектив вузу та вищих шкіл Республіки Польщі, представники обласної та міської влади, бізнесових структур, батьки випускників. Благословив святкове зібрання і молодих людей на подальші життєві успіхи капелан університету отець Михайл.

Із вітальними словами до випускників звернувся ректор університету, професор Ігор Кощан. Він акцентував на тому, що університет впевнено входить у світовий науковий простір, виправдовуючи статус Східноєвропейського. Зокрема, із 307 студентів, які отримували дипломи магістрів, 112 — із відзнакою. Привітати колег з цією подією прибув ректор вищої школи міста Любліна Мірослав Ярош.

Ось такі патріотичні хустинки мають всі діти римо-католицького центру відпочинку

Проблема книгочитання по-українськи: звідки ростуть ноги

Книга... Фантастична річ, створена людиною. Саме вона може відкрити шлях до найглибших знань, стати найвірнішим другом, дати найкращі поради. Але таку характеристику книжки досить рідко можна почути серед сучасної молоді. Сьогодні майже ніхто не читає. Кажуть, це неактуально. А, може, просто ніхто не навчив?

Неправильно перекладати всю вину на батьків, які не відкрили перед своєю дитиною казковий світ літератури. Навпаки, за моїми спостереженнями, молодші школярі, як хлопчики, так і дівчатка, радо відвідують шкільну бібліотеку. Однак вже у середній школі починаються серйозні проблеми. Все рідше можна побачити учня з книгою. В чому ж проблема? Де той переломний момент, коли книга перестає бути потрібною сучасному юному українцеві?

Я знайшла цю проблему. Вона захована у шкільній програмі з літератури, яка просто не відповідає віковим потребам та інтересам учнів! Знаю це не з чуток, бо переконалася на власному досвіді.

Наведу простий приклад. Світова література, 8-й клас та перша відрядка до коліс одного з найулюбленіших предметів. «Іліада», «Одіссея», Горацій, Вергілій, Есхіл і звичайно ж моя «улюблена» «Божественна ко-

медія» Данте, а також не менш тоділюбимі та зрозумілі Лі Бо та Ду Фу. О так, це визнані шедеври античної літератури та літератури середньовіччя! Та чи підходять вони для читання 13-річним? Ну чому у 8-му класі не можна вивчати Туве Янсон та її розповіді про мумі-тролів, «Чарлі і шоколадну фабрику» Дональда Дала або «Пепі Довгунанцоху» Астрід Ліндгрена. Та зрештою «Гаррі Поттера» Джоан Роулінг! Бо що там хто не казав, але цей герой зумів відірвати мільйони дитячих очей від екранів комп'ютерів та телевізорів та заставив зазирнути в книгу. І, можливо, й не варто раніше 8-го класу вивчати «Гаррі Поттера», адже ця історія не лише про пригоди та чари, а, перш за все, про велику дружбу, вміння прощати, про проблеми гріха та покаяння.

У 9-му класі я б запропонувала

вивчати ті твори, які сучасні школярі змушені читати у... 6-му: Антуан де Сент-Екзюпері «Маленький принц», Джек Лондон «Жага до життя», Рей Дуґлас Бредбері «Усмішка». Як на мене, єдине, що робить їх доступними для 11-12-річних, — порівняно невеликий обсяг. Все бо ж варто розуміти, що «Маленький принц» — це не казка, а відчайдушна спроба знайти себе у цьому світі, це заклик до відповідальності одне перед одним. Також варто усвідомити, що Джек Лондон — не дитячий письменник. Джек Лондон — це трагедія, яку треба усвідомити, але не в 6-му класі. А Рей Бредбері? Це, можливо, найгеніальніший з американських письменників, але його теж треба осягнути, зрозуміти. До нього, зрештою, треба дорости!

Програма 10-11-х класів теж далека від ідеалу. Зізнаюся, доходило до абсурду. Наприклад, коли ми вивчали «Анну Кареніну» і писали свої роздуми на тему причин страждань та помилок головної героїні, одна з моїх однокласниць вказала, що винен у всьому... опіум! А Кареніна, відповідно, була залежною від наркотиків. Що до мене, то я не могла дати ствердну відповідь на поставлене вчителькою запитання. Адже мені неймовірно тяжко було в 16 років осягнути трагедію дорослої жінки, у якої вже є діти, чоловік та

коханець.

11 клас теж не приніс радості від курсу світової літератури. «Сто років самотності» Габрієля Маркеса та «Джакомо Джойс» Джеймса Джойса — обидва твори визнані світом. В обох, безумовно, автори піднімають важливі філософські питання. Але чи варто це читати у 17? Може, варто було б почитати «Алхіміка» Пауло Коельйо. Ця книга якраз про вибір власного життєвого шляху. Як на мене, це актуально в 11 класі. Або «Шерлок Холмс» Артура Конана Дойла. Бо коли ми вивчали «Собаку Баскервілей» в 7-му класі, то мені якось не припало до душі. А от в 11-му класі я відкрила для себе такою літературного героя як Шерлок Холмс і справді захоплююся ним.

Можливо, хтось скаже, не вчитель погано викладає, не пояснює матеріалу. Зовсім ні! Просто є речі, які можуть зрозуміти 10-річні, але яких ніколи не осягне той, кому 40, і навпаки.

Ситуація з українською літературою, як на мене, трохи краща. Проблеми, які піднімаються у творах, ближчі українцям. Однак все ж існує одна суттєва перешкода, чому рідна книжка не може знайти шлях до сердець сучасних дітей та підлітків. Відповідь проста та очевидна: за шкільною програмою української

літератури просто не передбачено вивчення творів, де серед головних героїв були б сучасні школярі, дівчата та хлопці. Всі герої якесь далекі, з минулого-позаминулого століття. Відповідно й проблеми у них далекі, неактуальні.

Я погоджуюся: ми маємо читати про голодомор та про війни, про репресії та про українське село. Але чому ми не маємо вивчати в школі творів про Україну сучасну? За шкільною програмою з усіх більш-менш сучасних — це «шістдесятники», Валерій Шевчук та вже нині покійний Павло Загребельний. Чому не можна вивчати «Записки українського самашедшого» Ліни Костенко? Може, нарешті подолали б комплекс меншовартості та стали патріотами. Й почали читати книги.

Бо ж насправді є в нас і талановиті письменники, і поети, які живуть сьогодні, поруч з нами і пишуть про речі, які хвилюють сучасне покоління. Є так само і молоді люди, які не проти читати, просто їм варто показати, що література може бути цікавою. Головне, щоб вона відповідавала віковим потребам учнів, їхнім захопленням та була хоча б трішечки наближена до сьогодні. А це не так вже й важко, реформувати шкільну програму, правда?

Тетяна ЛОМАКОВА